

Sygn. akt III KZ 5/15

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

w sprawie z wniosku **Z. G.**

o wznowienie postępowania

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 26 lutego 2015 r.,

zażalenia wnioskodawcy

na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 19 grudnia 2014 r.,

odmawiające przyjęcia wniosku,

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego odmówił przyjęcia wniosku Z. G. o wznowienie postępowania w sprawie jego skargi z dnia 28 listopada 2014 r. na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki, złożonej w postępowaniu zakończonym postanowieniem Sądu Okręgowego w G. z dnia 30 października 2014 r. W zarządzeniu tym, z powołaniem się na przepisy art. 429 § 1 k.p.k. i art. 545 § 1 k.p.k., wskazano, że przytaczany wniosek jest niedopuszczalny z mocy ustawy.

Na powyższe zarządzenie zażalenie złożył Z. G. wnosząc o jego uchylenie oraz o nakazanie Prokuratorowi Generalnemu odniesienia się do sprawy. W treści

tego środka wnioskodawca zarzucił postanowieniu Sądu Okręgowego w G. z dnia 30 października 2014 r. „błędną interpretację czynu prawnego” oraz niekonstytucyjność uregulowań dotyczących przymusu adwokackiego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne.

Na wstępie zauważyć należy, że postępowanie uregulowane ustawą z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. z 2004 r., nr 179, poz. 1843 ze zm.), zawiera odrębne i całościowe uregulowanie zasad i trybu wnoszenia oraz rozpoznawania tej skargi, w których brak regulacji dotyczących wznowienia postępowania. Żaden też z artykułów wskazanej ustawy nie odsyła do odpowiedniego stosowania przepisów innych ustaw, regulujących ten nadzwyczajny środek zaskarżenia, w tym przepisów rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego.

Z powyższych względów, w doktrynie i orzecznictwie Sądu Najwyższego konsekwentnie wskazuje się na niedopuszczalność wniosku o wznowienie prawomocnie zakończonego postępowania w sprawie ze skargi na przewlekłość, złożonej w postępowaniu karnym na podstawie ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tak: T. Grzegorzczak, Kodeks postępowania karnego oraz ustawa o świadku koronnym. Komentarz, Warszawa 2008, s. 1137; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2007 r., V KZ 24/07, OSNKW z 2007 r., z. 6, poz. 53; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 2013 r., II KZ 23/13, LEX nr 1331283). Analogiczny pogląd, odnośnie skarg na przewlekłość, składanych w sprawach toczących się na podstawie przepisów Kodeksu postępowania cywilnego, wyraził Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 28 czerwca 2005 r. (III SPZP 1/05, OSNP z 2005 r., z. 19, poz. 312).

W tym stanie rzeczy, uwzględniając fakt, że na mocy art. 545 § 1 k.p.k., w postępowaniu o wznowienie odpowiednie zastosowanie ma art. 429 § 1 k.p.k.,

prawidłowo odmówiono przyjęcia wniosku Z. G. o wznowienie postępowania, wobec jego niedopuszczalności.

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.